

NÅR VI SYNGER

EN ANTOLOGI OM SANGENS BETYDNING

Sangens
Hus

Alle har en stemme

Når vi synger – en antologi om sangens betydning

Anne Agersnap, Lisbeth Smedegaard Andersen, Mads Bille, Lars Ole Bonde, Lea Wierød Borčak, Rasmus Skov Borring, Anne Odgaard Eyermann, Martin Lysholm Hornstrup, Claus Skjold Larsen, Esther M. Morgan-Ellis, Elsebeth Gerner Nielsen, Bertel Nygaard, Lasse Skovgaard og Anne Tetens.

2. udgave, 1. oplag, 2026

© 2026, Sangens Hus og forfatterne

Redaktion:

Lea Wierød Borčak, Mette Johnsen Elbeck, Elsebeth Gerner Nielsen og Mette Thue, alle fra Sangens Hus og Videncenter for Sang.

Omslag og grafisk tilrettelæggelse:

Janus Engelbrecht, Sangens Hus

Forsiden illustrerer et mønster, som dannes fx i sandkorn, når de ligger på en plade, der sættes i svingninger af lyd. Forskellige frekvenser skaber forskellige mønstre – som når sang skaber forskellige virkninger i os.

Kapitel 13 er oversat af Noa Kjærsgaard Hansen

Tryk:

JYPA

Alle rettigheder forbeholdes.

Kopiering fra denne bog kan kun findes sted på de institutioner, der har indgået aftale med Copydan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

ISBN 978-87-973408-3-7

Udgiver:

Sangens Hus

Nørregade 7D

7400 Herning

www.sangenshus.dk

Indhold

Forord	7
<i>Marianne Jøved</i>	
Indledning	9
OPRINDELSE:	
På syngende grund	15
<i>Claus Skjold Larsen</i>	
FÆLLESSKAB:	
Fra hver-for-sig-fund til sam-fund	27
<i>Elsebeth Gerner Nielsen</i>	
HVERDAGEN:	
Sang under brusebad	41
<i>Anne Odgård Eyermann</i>	
KORSANG:	
Et talentmiljø i provinsen	53
<i>Mads Bille</i>	
SUNDHED:	
Sangens betydning for sundhed og trivsel	65
<i>Lasse Skovgaard</i>	
TRIVSEL:	
Sang og sundhed i indskolingen	93
<i>Anne Tetens og Lars Ole Bonde</i>	
BÆREDYGTIGHED:	
Sange er drømmenes sprog	107
<i>Lisbeth Smedegaard Andersen</i>	

HÅB:

Mellem drøm, forventning og håb	119
<i>Bertel Nygaard</i>	

FOLKEOPLYSNING:

Fællessang som folkeoplysning	133
<i>Rasmus Skov Borring</i>	

TRADITION:

Fællessang – et selvfølgeligt eller et særegent ritual?	145
<i>Anne Agersnap</i>	

FÆLLESSANG:

»Godhedsdiskurs« og eksklusion i dansk fællessangskultur ...	159
<i>Lea Wierød Borčák</i>	

MANGFOLDIGHED:

Sangfoldighed	171
<i>Martin Lysholm Hornstrup</i>	

TEKNOLOGI:

Adskilt af tid og rum, men forenet i sang:	
Fællessang og medier	185
<i>Esther M. Morgan-Ellis og Lea Wierød Borčák</i>	

EFTERORD:

Sangens betydning i mit univers	199
<i>Bertel Haarder</i>	
Om forfatterne	205

På syngende grund

Af Claus Skjold Larsen, bestyrelsesleder for Sangens Hus, rektor for Syddansk Musikkonservatorium

Dette kapitel er et nysgerrigt strejftog gennem menneskelig tænkning og forskellige kulturer for at undersøge, hvordan sangen er dybt indlejret i vores tilværelse. Med kapitlet vil jeg søge at finde svar på, hvorfor vi overhovedet synger? Jeg vil lede i vores menneskelige forhold til lyd samt i forskellige kulturers forståelse af os selv og af verden. Er sangen overhovedet vigtig?

De fleste af os går ikke og tænker over, hvorfor vi synger. Vi synger måske i skolen, i gymnastikforeningen, til familiefesten, til fodboldkampen eller til begravelser. Det er fint, og det er tilsyneladende bare noget, vi gør. Men hvorfor egentlig? Er sangen blot en aktivitet, vi udøver for hyggens og fællesskabets skyld?

Lad os dykke længere ned i fænomenet sang. Vi må starte fra en ende af og prøve at finde ud af, hvor lyd og sang overhovedet kommer ind i billedet. Hvad er det, sangen kan, og hvorfor er den så vigtig for os?

Igennem tiderne har mennesket haft både videnskabelige, religiøse og mytiske forklaringer på altings oprindelse. Lyd og sang spiller sammen en stor rolle i menneskehedens forskellige forklaringer på universets og menneskehedens eksistens. Lad os starte strejftøget ved altings begyndelse i sin mest videnskabelige form.

Den første lyd: The Big Bang

Ifølge de fleste moderne astronomer startede universet som bekendt med »The Big Bang« (Kaufman, 1987). Denne teori lader universet starte med at være komprimeret i et enkelt punkt. Af endnu uvisse grunde blev en pludselig ekspansion af en uhyre tæthed af energi sat i gang. Dermed blev det enkle punkt forandret til et rum med mulighed for mange punkter, partikler, molekyler, stjerner, planeter, galakser osv. Vi kalder denne kosmologiske begivenhed for »Det Store Brag«. Lyden af »The Big Bang« og måden, det klinger af på, lykkedes det den amerikanske fysiker John G. Cramer, University of Washington, at simulere i 2003 (Cramer, 2013). Hvis man er nysgerrig, kan man finde lyden på University of Washingtons hjemmeside. Det er ikke noget stort brag, men en lyd, der bliver dybere og dybere i takt med, at universet udvider sig fra et enkelt punkt. Pointen i vores sammenhæng er, at der faktisk findes en lyd af »The Big Bang«, samt at lyd er en menneskelig reference, fordi vi er udstyret med ører, vi hører med.

Lyden af skabelse: »Aum«

For at følge et mere religiøst spor kan vi slå vejen om ad en stor, ældgammel og rig kultur. Indien er verdens mest folkerige land. En kæmpe nation med mange folkeslag og mange måder at leve på. Et land, hvor én af verdens ældste verdensreligioner, hinduismen, er opstået for tusindvis af år siden og lever side om side med et hastigt vækstende moderne samfund. Hinduer har særlig opmærksomhed på vigtigheden af lyd som både en skabende og opretholdende faktor. I øvrigt et træk, der går igen i buddhismen og andre asiatiske kulturer. Man har derfor opbygget et helt system af såkaldte mantraer. Et mantra består af særlige stavelser, hvor man forestiller sig, at den rytme og klang, der fremkommer, når man siger mantraet, forbinder én til en ønsket energi. I hinduismen har man et særligt centralt mantra: »aum«. Man forstår dette mantra som selve universets lyd. Aum er også hinduernes alfa og omega, idet lyden og symbolet for aum hævdes at indramme både fortid, nutid og fremtid. Altings begyndelse og altings slutning. Ifølge visse skrifter hævder man ligefrem, at

lyden af »aum« relaterer sig til den kosmiske skabelse (Rigveda, 2005). Ideen om, at lyd og universets tilblivelse hænger sammen, er altså ikke forbeholdt den videnskabelige »Big Bang«-teori.

Ordet og sangen

I en lidt yngre verdensreligion, nemlig kristendommen, begynder alt angiveligt gennem de sagte ord fra Gud. Gud skulle ifølge 1. Mosebog sige ord og sætninger for at skabe verden. I Johannesevangeliets indledning bliver det slået fast, at Ordet simpelthen var Gud (*Bibelen*, 2020). N.F.S. Grundtvig digtede i salmen »Vidunderligst af alt på Jord« (DDS 391) om »et Guddomsord, der skaber, hvad det nævner«. På den måde videreførte han ideen om en skabelse gennem ord og sprog.

Ord er i bund og grund bare lyde, der er ladet med betydning og mening. For at skrive ordene ned bruger vi bogstaver, der i vores alfabet er defineret som henholdsvis vokaler og konsonanter. Vokaler er de lyde, vi kan synge på. Konsonanternes rolle er at definere forskellige begyndelser og slutninger på vokalerne. De beskriver med andre ord artikulationen, der kan omslutte vokalerne. Derfor kan vi lægge betydning i ord, og vi kan synge dem. I den almindelige danske gudstjeneste fylder de talte og de sungne ord ca. lige meget. Både præstens eventuelle messen og menighedens fællessang er en helt central del af ritualerne.

Den aboriginske visdom: Verden er sang

Nu skifter vi udgangspunkt igen og bevæger os til oprindelige folks tanker om vores eksistens. I den aboriginske kultur i Australien forstår man verdens sammenhænge gennem sang og de såkaldte sanglinjer. Sangene fungerer som en kortlægning af, hvordan verden og historien er sat sammen. Fra tone til tone. Fra interval til interval. Fra stavelse til ord. Fra ord til sætninger og meninger. Melodien og fortællingerne er forbundne, så man nemmere kan huske sammenhænge. Og det gælder alle væsentlige sammenhænge: geografisk, historisk, mytologisk, relationsmæssigt, filosofisk osv. Det hele hænger sammen. Når du kan sangene, kan du finde vej. Helt

bogstaveligt gennem landskabet via de såkaldte sanglinjer, men også i den mytologi og spiritualitet, man søger mening i (Smith, 2017). Det spændende er, at den geografiske og den åndelige navigation er forenet. Det hele hænger sammen gennem de forbindelser, som sangene viser.

De aboriginske sanglinjer knytter sig på samme tid til natur og spiritualitet. Sanglinjerne følger landskaberne og ved at kende sanglinjerne, kan du finde vej over tusindvis af kilometer. Samtidigt er geografien defineret af hellige steder, som er forbundet til nøglebegivenheder i mytologien, der får den menneskelige verdensforståelse til at give mening. Det er sangene, der viser, at din eksistens, din placering og verden hænger sammen. Med sangene deler man forståelsen af verden, som man kender den, og sanglinjerne videreføres ved overlevering fra generation til generation. Sangene er vejviserne til både verden, identiteten og tilværelsen (Smith, 2017). Aboriginerne viser os, at sange kan være en forbindelse mellem vores egne eksistentielle spørgsmål, vores forestillingsverden og den sanselige verden. Alt på én gang.

Sangen som manifestation af eksistens

Efter at have aflagt besøg i så forskellige hjørner af menneskers tankeunivers som den moderne kosmologi, et par verdensreligioner og den aboriginske verdensforståelse, er der en iagttagelse, der trænger sig på: Mennesker har igennem tiderne forbundet tilblivelse og tilværelse med lyd, uanset hvilken kultur der har omgivet dem. På tværs af tid og kulturer er der en fælles oplevelse af, at lydets vibration og frekvens sætter os og universet i bevægelse. Måske er alle de vibrationer og frekvenser, vi oplever, i virkeligheden små efterdønninger af det første store brag eller det første »aum«, der satte alting i gang? Solsorten på husgavlen, skraldevognen en tidlig morgen, din ægtefælles snorken og syngende børn i naboens have. Vi kommer til verden med lyd på, og når vi dør, sker det ofte med et suk, når luften forlader os. Det begynder og ender med en lyd. Aboriginerne lærer os, at alt derimellem faktisk er en sang. En linje, der syngende fører os fra sted til sted – og fra forståelse til forståelse.

Hvad gør vi, når vi synger?

Når vi synger, er det, fordi vi kan og vil noget særligt med vores lyd, og fordi andre kan høre den. Når vi synger, trækker vi linjer af lyd gennem tiden. Vi svinger og bevæger linjerne, der danner former og udspænder et rum, fra lyden starter, til den slutter. Når vi er flere, der synger sammen, kan vi danne mønstre og teksturer med vores lyd. Vi kan stable tonerne, som vi synger, oven på hinanden og dermed skabe en lydmasse, man næsten kan have lyst til at gribe om. Vi kan også være mange sammen om at synge helt den samme rækkefølge af toner på samme tid, hvilket giver et utroligt stærkt og klart udtryk. Det kan mange efterskoleelever nikke genkendende til, når de først er blevet afhængige af *Højskolesangbogen* ved morgensamlingerne.

Stemmen sætter vores lyd til verden

Når vi kommer til verden, sker det som regel med et vræl eller et skrig. Vi reagerer på vores livs første store chok efter at have passeret fødekanalen ved at give stemmen maximal kompression og høj støjefekt. Det giver kun mening, hvis der er nogen til at opfange skriget. Vi vil høres fra starten. Vi vil i forbindelse. Vi vil kobles op. Andre primaters dyrebørn siger ikke en lyd, når de bliver født. Det er faktisk helt særligt for mennesker til forskel fra andre pattedyr, at vi starter med at skrike. Selv om skriget sandsynligvis er med til at ilte lungerne den første gang, kan skriget også have den funktion, at nogen skal høre det og tage sig af os.

Vi bruger således stemmen fra vores allerførste dag. Det fortæller os, hvor helt fundamentalt det er for mennesker at henvende os til hinanden ved brug af den lyd, vi kan skabe med stemmebåndene. Mennesket er som biologisk væsen programmeret til at sætte luf-ten i bevægelse med vores stemmebånd. Stemmen er således blandt vores primære kommunikationsformer. Det er en del af vores start-procedure, når vores tilværelse begynder. Det synes oplagt, at vores stemme er med til at sikre vores forbindelse til andre mennesker fra allerførste færd.

Fra lyd til ord og sange

Fra det første vræl udvikler det sig ganske hastigt. Lyde og pludren kommer til og bliver til de første ord, mens vi efterligner især forældre og ældre søskende. Sange, rim og remser kommer til i en kultiverende proces. Herefter åbner der sig snart mere og mere differentierede udtryksmåder, som vi kan bruge, både når vi taler, og når vi synger: Klangen kan ændre sig. Den kan have mange nuancer mellem lys og mørk. Den kan være højspændt eller lavspændt. Vi kan artikulere mere eller mindre tydeligt med vores konsonanter, og vi kan forme lange, smukke linjer med vores vokaler. Vi kan uden ord meget nuanceret udtrykke følelser som glæde, sorg, vemod, vrede osv., når vi synger. Vores puls, rytme og timing skaber betoning, dramaturgi og fortælling, når vi synger.

Sange mellem ord og melodi

Når man kombinerer sangen med en tekst, får man et mangefacetteret kommunikationsværktøj, der simultant rammer både vores krop, tænkning, følelser og vores stemning. Dermed har sangen potentiale til at påvirke måden, vi forstår os selv og hinanden på. Det er stærke sager, der kræver omhu og dygtighed at få til at virke sammen. Og når det er så kraftfulde værktøjer, der tages i anvendelse, melder der sig snart et behov og en mulighed for både en etisk og æstetisk stillingtagen omkring vores sang. Sange bliver til kommunikation, der uddyber ordenes betydning med musikkens særlige tidslige og rumlige dimensioner.

Komplekse tekster kan altså gøres umiddelbart sanselige og forståelige, når de bæres af sangens rigdom af følelsesmæssig kommunikation. De fleste danskeres kendskab til poesi og lyrik kommer mindst lige så meget igennem de sange, vi synger, som gennem danskundervisningen i skolen. Og netop kombinationen af tekst og melodi skaber en helhed og et sammenhængende udtryk. Et eksempel, som de fleste af os kender, er H.C. Andersens »I Danmark er jeg født« (HS 384), som står i *Højskolesangbogen* med tre ret forskellige melodier, der virkelig bibringer teksten meget forskellige udtryk. Det kigger vi nærmere på i de følgende afsnit.

Den højstemte nationalfølelse

Den tidligste melodi til »I Danmark er jeg født« er skrevet af Henrik Rung i 1851 og komponeret kort tid efter, at H.C. Andersen havde skrevet digtet i 1850 i kølvandet på den første slesvigske krig 1848-50. Komponisten har foldet sig ud i et stærkt nationalromantisk tonesprog og har udsat H.C. Andersens digt for herrekor. Rungs melodi er fyldt med store intervaller, der forener teksten med store følelser og begejstret schwung. Fædrelandskærligheden får ekstra tryk på ved simpelthen at gentage teksten »dig e-elsker jeg, dig e-e-elsker jeg«. Rungs melodi er skrevet til herrekor og er faktisk svær at synge som almindelig fællessang. Men det er en god melodi, der tjener sit formål ved at være fyldt med højstemt nationalfølelse og optændt af brændende fædrelandskærlighed (HS 384b).

Den taknemmelige fællesskabsfølelse

Mange år senere i 1926 er tiden en anden. Vi har i mellemtiden tabt krigen i 1864 og dermed også mistet Sønderjylland og Sydslesvig. Efter første verdenskrig har vi i 1920 fået Sønderjylland tilbage igen. Triumf over Genforeningen er nok et forkert ord. Måske er stemningen snarere en taknemmelig glæde og lettelse over, at mange danske familier er kommet hjem til deres sprog og kultur igen. Samtidigt er den romantiske genre død og færdig med første verdenskrig. Verden kunne ikke tåle mere højstemt patos, efter at militant nationalfølelse er endt med at slå ufatteligt mange unge mennesker ihjel i skyttegravene.

Poul Schierbeck vælger nogle helt andre kompositoriske greb til sin melodi, end Henrik Rung havde gjort i midten af 1800-tallet. Der er stadigvæk nationale følelser og kærlighed til Danmark på spil, men det er mere lavmælt taknemmelighed end bombastisk stolthed. Schierbecks greb er at anvende tonegentagelser og mange trinvis bevægelser i stedet for Henrik Rungs store intervaller og store armbevægelser. Det er en meget vellykket melodi, der i modsætning til Rungs herrekorskomposition er utroligt velegnet til fællessang. Hvis Danmark en gang skulle vælge en ny nationalsang, er det nok især

Poul Schierbecks fortjeneste, at »I Danmark er jeg født« vil være manges favorit (HS 384a).

Det er interessant at bemærke sig, at under anden verdenskrig fik Rungs melodi ny luft under vingerne til de store Alsang-stævner. Særlig kendt er nationalskjalden Aksel Schiøtz' udgave. Man fandt det åbenbart passende at finde den store national-patos frem, nu hvor »frø af ugræs« ved den tyske besættelse var »føget over hegnet« igen. Sidenhen er Poul Schierbecks melodi blevet førstevalget til de fleste lejligheder.

Den inderlige refleksion

Endnu flere år senere i 1995 skrev Sebastian den seneste melodi til »I Danmark er jeg født« til musicalen »H.C. Andersen«. I musicalen er sangen lagt i munden på digteren selv, hvilket kalder på en mere solistisk tilgang end Schierbecks fællessang. Der er lidt flere store intervaller og lange toner, der skal holdes, men der er ingen tvivl om, at Sebastian trækker på klare referencer til Schierbecks melodi. Det er det inderlige og reflekterende, der er i centrum, og ikke det højstemte. Sebastians melodi har også vundet rigtig stor udbredelse (HS 384c).

Henrik Rungs, Poul Schierbecks og Sebastians tre melodier tjener forskellige formål og trækker forskellige lag i H.C. Andersens tekst frem. Rung griber højstemtheden, Schierbeck taler til en mere dyb fællesskabsfølelse, mens Sebastian trækker mere på digtets og digterens inderlighed. Et digt kan få helt forskelligt udtryk og måske en helt anden betydning alt efter, hvilken melodi, der bliver sat til det. Sangen er altså ikke blot teksten, vi synger, men i høj grad selve kombinationen af tekst og melodi.

Sange i fællesskab

Vores fællessange knytter sig ofte til begivenheder eller temaer som sprog, fællesskab, årstider, natur og landskaber. Der er en vis tryghed i at have den slags fælles referencer. Når vi synger de samme tekster på de samme melodier, bliver vi – uden at tænke over det – synkroniseret på flere planer. Vi synger ca. de samme frekvenser på ca. det

samme tidspunkt samtidigt med, at vi udtrykker ordenes betydning på samme tid og følger melodiens formmæssige tilrettelæggelse. Alle der er med i fællessang, deltager med lige stor ret. Det er en ret effektiv etablering af et menneskeligt fællesskab (Pearce et al., 2015; Weinstein et al., 2016).

Når vi synger for os selv

Nogle gange synger vi også bare for os selv. Måske i badet, når vi er alene i bilen eller andre gange, hvor vi tænker, at vi bare er os selv. Vi giver den lidt ekstra gas, får lidt mere luft under vingerne og lægger virkelig følelserne i, når vi sidder trygt i bilens sikkerhedsbur, skruer op for radioens P3 eller står skærmet af støjen fra bruseren. Rigtig mange har trangen til at lade sangen flyde uhindret ud af dem, når de føler sig i sikker ensomhed. Men det er ikke altid, at vi har modet til at synge alene over for andre. Vi er bange for at synge forkert, at det ikke lyder godt, og så holder vi os tilbage fra at folde vores inderside ud. For det er en anden side af sangens natur. Den kan vise os ufiltreret frem. Vi har hver vores erfaringer og hver vores følelser, hvilket kommer frem med hver vores stemme. Det kræver en generøs vilje at stille sig op og krænge sin sjæl ud over for andre med sin stemme. At synge for andre koster noget.

Når vi synger for andre

Den ambitiøse sanger skal for at kunne formidle sammenhængen mellem tekst og melodi producere den helt rigtige lyd på det helt rigtige tidspunkt for at sikre, at der er den ønskede virkning hos modtageren. Det kræver et stort og intensivt arbejde at blive god til det. Sangene forpligter til åbenhed, ærlighed og præcision, fordi alt, som sangeren gør eller ikke gør, ender med at få betydning for lytteren. Sangerens proces vanskeliggøres yderligere af, at vi som mennesker i udgangspunktet ikke ved, hvordan vores egen stemme lyder for andre. De fleste mennesker bliver fx ret overraskede over at høre, hvordan deres stemmer lyder på fx lyd- eller videooptagelser. Derfor er sangere, der ønsker at raffinere deres udtryk afhængige af at have andre til at lytte på sig og give dem kvalificeret feedback. Alternativt

må man gennem »trial and error« søge at forbedre og ramme udtrykket ved at optage sig selv og lytte til det.

Den dygtige sanger kan formidle store æstetiske oplevelser gennem sin mestring af stemmens klanglige kvaliteter i kombination med puls, rytme og intervalmæssig præcision. Ved at forbinde tekstforståelse med æstetisk bevidsthed kan sangeren skabe meget virkningsfulde og dybe effekter hos lytteren. Det er her, sangen bliver til kunst.

Strejftogets afslutning

Strejftoget er til ende for denne gang, og lad os se, hvad vi har samlet sammen på vejen:

Mennesker forbinder tilblivelse og eksistens med lyd. Ord og melodi former hinandens betydning i de sange, vi synger. Derfor er sangen en vigtig måde at kommunikere på. Vi kan synge helt alene, vi kan synge sammen med andre, og vi kan synge for andre. Den dygtige sanger kan gennem mestring af sangens tidslige, rumlige og tekstlige kvaliteter skabe dybe kunstneriske oplevelser hos tilhørerne.

Vores globale botanisering i sangens menneskelige betydning sender os nogle klare signaler: Vi kan med fordel være mere bevidste om, hvor fundamentalt sang er for mennesker. Med sangene kan vi skabe sammenhæng mellem vores egen eksistens og omverdenen. Sangene gør os mere trygge, og vi kan tillidsfuldt bevæge os videre på syngende grund.

Litteratur

- Cramer, J. G. (2013). *The Sound of The Big Bang*. https://faculty.washington.edu/jcramer/BBSound_2013.html
- Bibelen* (2020). København: Bibelselskabet.
- Den Danske Salmebog* (DDS). (2003). København: Det Kgl. Vajsenhus Forlag.
- Højskolesangbogen* (HS). (2020). København: Forlaget Højskolerne.
- Kaufman, W. J. (1987). Universe. I *Cosmology: The creation and fate of the universe*, 546-573, W. H. Freeman and Company.
- Pearce, E., Launay J. & Dunbar, R. I. M. (2015). The ice-breaker effect: Singing mediates fast social bonding. I *Royal Society open science* 2 (10): 150–221.
- Smith, M. (2017). The metaphysics of songlines. I *Songlines: Tracking the Seven Sisters*. s. 216–21. Canberra: Margo Neale, National Museum of Australia Press.
- The Aitareya Brahmanam of the Rigveda* (Rigveda). (2005). Penguin Classics.
- Weinstein, D., Launay, J., Pearce, E., Dunbar, R. I. M. & Stewart, L. (2016). Singing and Social Bonding: Changes in Connectivity and Pain Threshold as Function of Group Size. I *Evolution and Human Behavior* 37 (2): 152–158.

Om forfatteren

Fotograf: Kasper Bøg

Claus Skjold Larsen er rektor for Syddansk Musikkonservatorium og har tidligere bl.a. været chef for Sønderjyllands Symfoniorkester og højskoleforstander på Støvring Højskole. Siden 2020 har han været leder af bestyrelsen for Sangens Hus. I de seneste fire år har Claus Skjold Larsen været valgt som forperson for Kulturministeriets Rektorer.

Desuden er han medlem af bestyrelserne for Løgumkloster Kirkemusikskole og Det Danske Ungdomsensemble (DUEN). Oprindeligt er Claus Skjold Larsen uddannet basunist fra Det Kgl. Danske Musikkonservatorium suppleret med lederkurser fra Harvard University og Oxford University.